

Леонід ЯКУБОВІЧ

П О В Е Д З Ь

О, добрыя, ціхія хаты —
Калыскі вясковых хлапцоў!..
Люлялі калыскі багата
І казак, і цёплых сноў.

Люлялі... Ды мы ўцякалі
Насустрэч нязведаным дням,
А хаты чакалі, чакалі,
Чакалі і верылі нам.

І мы, наглытаўшыся пылу
Далёкіх і цяжкіх дарог,

Вярталіся... Большае сілы,
Як ступіш на родны парог!

А ўсё ж, адпачыўшы, казалі:
«Бывай, родны кут, бывай!..»
А хаты чакалі, чакалі,
Каб зноўку пачуць: «Бывай!..»

* * *

Я з твайго, каханая, палону
Анікуды сёння не збягу,
І не слухай злых пляткарак
звону —
Чысціню пачуццяў зберагу.

Зберагу... О, вусны залатыя —
Хмельнасць найхмяльнейшая
з усіх...

Мы з табой не самыя святыя,
А ўсё ж шчаслівей за святых.

Нам паслала ноч даўно пасцелі,
І забыта даўняе: «Бывай...»,
Месяц жоўты,—быццам на вяселлі
Цёплы і пахучы каравай.

І з твайго, каханая, палону
Мне зусім не хочацца ўцякаць...
І тваім палоннікам да скону
Я сябе шчаслівы адчуваць!

Людмила ДАЛИДОВИЧ

